

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๗

ทางเดินเพื่อธรรมอันเลิศ

ก่อนจ้งหัน

เรามองเห็นจิ๋วพระองค์นี้เมื่อไรเราซึ่ง เราพูดจริงๆ ซึ่งเข้าเลย องค์ศาสดาเป็น
อย่างนั้นละ ทุกสิ่งทุกอย่างของศาสดาเหมือนอย่างนี้ แต่ภายในของศาสดาเป็นยังไง นี่ละ
ที่ว่าผ้าขี้ริ้วห่อทองเป็นอย่างนั้น ธรรมนั้นเลิศทีเดียว ในครั้งพุทธกาลเป็นอย่างนี้ดูเอา ตำรา
บอก คิดดูอย่างผ้าสังฆาฏินี้ แม้จะปะจะซุนร้อยชั้น เราตถาคตอนุญาต ฟังซินะ คือได้ผ้ามา
จากที่ไหนๆ มาปะมาซุนปะติดปะต่อ จนกระทั่งถึงร้อยชั้น เราตถาคตก็อนุญาต ฟังซิ ท่าน
เห็นคุณค่าของสิ่งเหล่านี้ขนาดไหน ไ้อ้พวกโก้ๆ เก๋ๆ เป็นยังไง คือกองมูตรกองคูของวิภู
จักร เข้าใจไหม นี่ปุ๋ยอันสำคัญของวิภูจักรธรรม หรือวิภูจักร เป็นอย่างนั้น ถ้าได้เห็น
ธรรมในใจแล้วมองอะไรมันซึ่งหมดนะ ธรรมนี้เลิศขนาดนั้นละ ไปที่ไหนธรรมนี้เหนือๆ
เหนือไม่ใช่เหนือธรรมดา เหนือที่ว่าพูดไม่ถูก เลิศพูดไม่ถูก คือเลยไปเสียทุกอย่างธรรม
ของพระพุทธเจ้า ทางเดินเพื่อความเป็นธรรมอันเลิศนั้นท่านเดินอย่างนี้ เราซึ่งตลอดนะ
พอมองเห็นซึ่งๆ ตลอด นี่ทางของศาสดาท่านเป็นอย่างนั้น

พวกเราอย่าพากันฟังเพื่อเห่อเหิมเกินเนื้อเกินตัว ซึ่งเป็นเรื่องของมูตรของคุณ เป็น
อาหารอันโอชะของวิภูจักร อย่าพากันเดินเป็นบ้ากันนักหนานะ จะไม่มีวันพ้นจากกองมูตร
กองคูซึ่งเต็มไปด้วยพินด้วยไฟนั้นไปได้เลย ต้องให้มีสติตั้งระลึกได้บ้าง อย่าทำตามใจ
ชอบๆ สิ่งก็ตามใจชอบมีแต่เหยื่อล่อปลาคือกิเลสทั้งนั้น เบ็ดติดอยู่ข้างใน เบ็ดอยู่ข้างในนะ
จึงขอให้พากันพิจารณา

พระเราก็ให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ อย่าคุ่นกับสิ่งใด พระไม่คุ่นกับสิ่งใด แต่ไม่รังเกียจ
อะไร ไม่เกลียดไม่ชิงอะไรพระเจ้า จิตใจมุ่งต่อธรรมคือความเลิศเลออยู่ตลอดเวลา ด้วย
การประกอบความ پاکเพียรในธรรมขั้นนั้นๆ จะเป็นสมบัติของตน ของผู้มีความเพียรโดย
ถ่ายเดียวเท่านั้น ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมะสดๆ ร้อนๆ เรียกว่า อกาลิโกๆ สดๆ
ร้อนๆ อยู่ตลอดเวลาสำหรับผู้บำเพ็ญ เช่นเดียวกับกิเลสมันสดๆ ร้อนๆ ของมัน
ตลอดเวลาไม่มีจืดจางเช่นเดียวกัน

วัดนี้เราเข้มงวดกวดขันทางภาคปฏิบัติจิตตภาวนา แต่ดูเอาเถอะมันเลอะๆ เทอะๆ
ไปมากขนาดไหนเวลานี้ ให้หมู่เพื่อนตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ สติกับจิตอย่าพรากจากกัน นี่สอน

เน้นสอนหนักที่เดียวตรงนี้ สติกับจิตให้อยู่ด้วยกัน เฉพาะผู้ตั้งรากตั้งฐานใหม่ค่าบริการรวมให้ติดแนบไว้เลย กิเลสมันจะออกมาจากช่องสังขาร ออกมาตรงนั้นละ อวิชชาปัจจุยา สงฺขารอา อวิชชาหนูนออกมาให้เป็นสังขารสมุทัย ทีนี้ก็เอาธรรมะเข้าไปเป็นค่าบริการรวม ปิดช่องไว้ไม่ให้มันออก สติติดแนบเข้าไปอีกๆ เอา ออกจะแตกให้มันแตก สังขารมันไม่ได้ ออกจะแตก เอา ให้แตก วางั้นเลย แต่สติกับจิตนี้อย่าให้แตกให้แยกจากกัน นี่ละแน่นอน ไม่กี่วันจะเห็นภายในจิตใจของตัวเอง ผู้ตั้งใจจริงๆ มรรคผลนิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ เหมือนกันนั่นแหละ แต่กิเลสมันอยู่หนักยิ่งไปกว่านั้น ยิ่งใกล้กว่านั้นอีกนะให้ระวังให้ดี กิเลสมันยิ่งใกล้ซัดติดพันเข้าไป

จนจะไม่มีอะไรเหลือพุทธศาสนา จะเหลือแต่ชื่อแต่นามเวลานี้ละ โอ๊ย ดูแล้วมัน สลดสังเวช ไม่ใช่เรามาพูดเพื่อจะถูกเหยียดหยามหรือยกยออะไรโดยหาเหตุผลไม่ได้ พินิจพิจารณาเต็มหัวใจแล้วค่อยเอามาพูดทุกอย่างนั่นแหละ มันน่าสลดสังเวช ยิ่งชาวพุทธเรา นี้แล้ว แหมเหลือไหลเอามากทีเดียว ชาวพุทธชาวพระ ออกจากพระก็ชาวเปรตชาวผี หัวโล้นๆ นี้ พวกนี้พวกปล้นศาสนาสดๆ ร้อนๆ ไม่มียางอายเลย คือพระเรานี่แหละ เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา แล้วจะเป็นใคร ให้ดูตัวเราอีก

คำว่าพระๆ เป็นตัวเราหรือตัวใคร ถ้าเราไม่มีหิริโอตตปปะ มีความประมาทในธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว นั่นแหละตัวสำคัญอยู่ที่นั่น อยู่ที่เราคอนั่นแหละ มันสลดสังเวช นะ ศาสนาพระพุทธเจ้านี้เลิศเลอสุดยอด แล้วเห็นเป็นเหมือนไก่ค้อยเขี่ยหาอาหารไปอย่างนั้นละนะ พวกไก่แจ้มันค้อยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก นิทานอีสปนี้ ก็ออกมาจากในคัมภีร์ ตั้งแต่เราเรียนเป็นนักเรียนประถมนั่น อ่านหนังสือนี้ละ เจออันนี้เลยอ่านจนกระทั่งติดปากมาถึงทุกวันนี้ เวลาบวชแล้วเรียนเข้าไปไปเจอเอาในคัมภีร์ ไก่แจ้โอ้ ออกไปจากนี้เอง

ฟังซิไก่แจ้ในนิทานอีสป ไก่แจ้ตัวหนึ่งค้อยเขี่ยหาอาหาร ไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงพูดเปรยๆ ขึ้นว่า นี่ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเพียงเมล็ดเดียวนี้ก็ไม่ได้ ว่าแล้วก็ค้อยเขี่ยเลยไปในแปลงอื่น ๆ

สรุปความ นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า ของที่ต้อย่อมเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รู้จักใช้เท่านั้น คือทองคำหมายถึงธรรมของพระพุทธเจ้า จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เทิดทูน ผู้ปฏิบัติตามเท่านั้น นอกนั้นก็ไปหัวสุกข้าวสารไปหมด อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี ข้าวสุกข้าวสารดีเต็มบ้าน

เต็มเมืองเต็มโลกเต็มสงสาร พวกไก่แจ้มันก็ติดพันกับข้าวสุกข้าวสารไปละ พวกมันเข้าใจเอา
นะพวกไก่แจ้ หลวงตาบัวเป็นอาจารย์ใหญ่ของไก่แจ้ เอาละที่นี้ให้พร

หลังจ้งหัน

ธรรมลีนีรู้สึกว่าจะดังมากเทียว ธรรมลี วัดถ้ำผาแดง รู้สึกว่าจะดังมากเทียว ถวายทองคำ
๒ บาท ครึ่งสลึง เช็ดสองหมื่นบาท เงินสดแปดหมื่นบาท รวมเป็นหนึ่งแสนบาท เงิน
อังกฤษ ๕๐ ปอนด์ (สาธุ) ธรรมลีนีบวชวันถวายเพลิงศพท่านอาจารย์มั่น วันนั้นพระบวช
กันมาก บวชในวันถวายเพลิงศพท่าน พอถวายเพลิงท่านเสร็จเราก็ออกเลยเทียว ธรรมลีนี
ติดตามตลอด เหนียวมากสลัดไม่ออก อ้าว เป็นอย่างนั้นจริงๆ นั่นละบวชปีนั้น ถวายเพลิง
ศพหลวงปู่มั่นวันนั้นเลย วันถวายเพลิงศพ ตั้งแต่นั้นมาเกาะเรานี้ติดตลอดเลยเทียว ไปที่
ไหนๆ ไปอยู่ห้วยทรายหรือที่ไหนติดตลอดเลย จนกระทั่งมาอยู่ที่นี่ แยกจากนี้ไปก็ไปอยู่ที่
นั่น ออกไปโน้นไปนี้บ้างกันิดๆ หน่อยๆ เท่านั้น ใจเด็ดนะ ธรรมลีนีใจเด็ดมาก อย่างนั้น
ละธรรมมักจะเกิดๆ เด็ดในทางถูก ของดีของเลิศต้องเกิด ธรรมลีนีใจเด็ดอยู่ ดูเหมือนจะ
๕๕ พรรษาแล้วมั้ง

ที่อยู่กับเรา ติดเรามาจนก็มีธรรมลี ท่านสิงห์ทอง ท่านเพียร ท่านบุญมี โส้ หลาย
องค์ จนได้ไล่หนีก็มี คืออยู่ไม่ยอมหนี จนได้ไล่หนี ถูกขับไล่เลย อยู่เสียจน... อย่างท่าน
บุญมีนี่ดูว่า ๒๘ ปีมั้ง ถูกขับไล่ละ ไปอยู่ถ้ำหีบ นี่เป็นพ่อตาแม่ยายได้แล้ว จะมาเป็นลูกเขย
ใหม่ลูกสะใภ้ใหม่อยู่ยังงัยกัน เรว่าอย่างนั้น คือท่านอยู่กับครูบาอาจารย์นี้เป็นพระรับใช้ดี
ทุกอย่างท่านบุญมี ที่นี้เวลาท่านอยู่อย่างนั้นท่านจะประกอบความพากเพียรของท่านตาม
อธยาศัยก็คงไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนท่านออกไปองค์เดียว เราพิจารณาเรียบร้อยแล้ว
เพราะฉะนั้นเราถึงขับออกไป นี่มันจะเป็นพ่อตาแม่ยายได้แล้ว ยังจะมาเป็นลูกเขยใหม่อยู่
ยังงัยกัน ไป ไไลให้หนี ถ้าจำไม่ผิดดูเหมือน ๒๘ ปีแล้ว ไปๆ อยู่ทางถ้ำหีบ ต่อจากนั้นก็ไป
ทางนครพนม ไปถ้ำยาที่เราจะไปทอดกฐินให้วันที่ ๑๔ นี้ เป็นคู่กันกับวัดบ้านแพง ออก
จากนั้นจึงมาอยู่ณาคณจนกระทั่งบัดนี้

อยู่กับเรานานก็มีท่านเพียร อู๊ย องค์ไหนก็อย่างว่ามักจะไล่หนี มาอยู่ที่นี่มักจะถูก
ขับไล่แหละ ไม่ยอมหนีนะ ฟังเอาซิ พิจารณาทางเหตุทางผลนะ แต่ก่อนรำลือ ไม่มีความดี
เลยรำลือเรา มีแต่เรื่องดู ใครก็ไม่อยากมาใกล้แหละ เขาว่าอาจารย์มหาบัวนี้ดูมากนะ คำดู
นี้ดังไปทั่วทุกแห่งทุกหน แต่เวลาพระมาอยู่ด้วยแล้วต้องได้ขับไล่ออกไป มันเป็นยังงัยดู ฟัง
เอาซิ พอพูดถึงเรื่องนี้ก็ระลึกถึงหมู ภรรยาของชายป๋ม ไปหาท่านอาจารย์ฝั้น ส่วนมากเขา

มักจะไปทางโน้นๆ เรายังไม่เคยสนใจกับใครว่าจะไปจะมาอะไร ไม่สนใจ วันหนึ่งเผอิญ
 ยังไงท่านอาจารย์ฝันได้ถาม ท่านอาจารย์พี่น้องถาม วัดป่าบ้านตาด ท่านมหาบัวนี้ได้ไปหา
 ท่านใหม่ ท่านว่าอย่างนั้น อู๊ย ท่านดู ไม่กล้าไป โห ท่านขึ้นทันทีเลย หือๆ ขึ้นเลยทันที หือ
 มหาบัวดูหรือ อาจารย์มหาบัวดูหรือ เอาหนักมากทีเดียวนะ ใส่ลงแน่นหนักๆ ตลอดเลย
 หือ หาพระยังงิดูอย่างนี้นะ หือๆ ขึ้นเลยนะ ท่านเอาจริงจังมาก ไปนะ ไม่ไปไม่ได้นะ
 เหลวไหลนี่ ไปว่าท่านดู ใ้เราเหลวไหลไม่ดูเรา

จากนั้นมาก็พอดีท่านอาจารย์ฝันท่านก็มรณภาพ ก็เลยเข้ามานี้มาอยู่ที่นี้ ตั้งแต่บัด
 นั้นมาจนกระทั่งตายจากกัน วันหนึ่งเรื่องไปสัมผัสอะไรมา เราก็เลยเอาเรื่องนี้ขึ้นมาถาม ว่า
 ท่านอาจารย์มหาบัวดูๆ แล้วมาอยู่ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งปานนี้ เป็นยังงิดูหรือไม่ดู
 แฮ่ๆ เท่านั้นละ นั่นมันก็เป็นอย่างนั้น

พระมาอยู่ที่นี้ไม่ค่อยจะหนีไปไหนละ ส่วนมากมักจะถูกไล่ไป เพราะคนอื่นเข้าไม่ได้
 คนเก่าอยู่ไม่ยอมหนี คนใหม่เข้าไม่ได้ซิเพราะมันเต็ม ต้องไล่ ระบายกันถ่ายเทกันไป ให้
 ได้รับการอบรมทั่วถึงกัน ความหมายว่านั้น ถึงไล่ออกไป แล้วก็เพื่อท่านประกอบความ
 พากเพียรของท่านสะดวกสบาย ท่านสิ่งทองก็เหมือนกัน ท่านสิ่งทองเป็นพระชอบเล่น
 ชอบพูดเล่น นิสัยชอบเล่น แต่เด็ดนะ อู๊ย เด็ด เติ่นจงกรมนี้ทางจงกรมนี้เงินเป็นหวลเลย
 เชียวนะ ไม่ใช่เล่น ทำความเพียรนี้เก่ง การงานนี้ไม่เอาไหนเลยละ เรื่องการงานภายนอก
 เราชอบมากตรงนี้ ก็มีท่านสิ่งทองไม่ชอบการชอบงานแต่ไหนแต่ไรมา แต่ความเพียร
 แน่นหนักๆ ตลอดเลย นอกจากนั้นก็ป็นธรรมดา สำหรับท่านสิ่งทองนี้เด่นมากทางด้าน
 ความเพียร ไม่เอาไหน ไม่ทำอะไร ไม่ให้ใครมายุ่งเลย มีแต่ความเพียรอย่างเดียว
 เหมาะสมมาก เรายังก็เป็นมาอย่างนั้นแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่ออกปฏิบัติไม่ยุ่งกับอะไรทั้งนั้น
 มีแต่เรื่องภาวนาอย่างเดียว

แต่นิสัยเรามันมักจะผิดแปลกหม่ออยู่ก็คือว่า ชอบองค์เดียว ออกประกอบความ
 เพียรไปองค์เดียวทั้งนั้นๆ พ่อแม่ครูจารย์มันเสริมเสียด้วยนะ เห็นท่านเสริมอย่างชัดๆ ก็
 คือเรื่องไปองค์เดียวของเรา นอกนั้นบางทีไปสององค์ ท่านว่าไปทำไม อย่างนั้นก็มี ท่าน
 พิจารณาแล้วนั้น สำหรับเรานี้ก่อนที่จะไปต้องกราบเรียนปรึกษาหารือเรื่องกิจการภายใน
 วัดเรียบร้อยเสียก่อน เพราะอยู่ในวัดนั้นเหมือนกับว่าเราเป็นหัวหน้าแรงทุกอย่างเลย คอย
 สอดส่องดูพระดูเณร โหย ไม่ใช่เล่นๆ นะ อยู่ในนั้นเหมือนกับบ๊วยของพระทั้งวัดนั้นแหละ
 พ่อแม่ครูจารย์ท่านอยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้ท่านอยู่เป็นสุข อย่าให้มีอะไรกระทบกระเทือน

สายหูสายตาท่าน เราก็คอยสอดส่องดูแลพระเณร แนะนำพระเณรตลอด ต้องใช้หูใช้ตาใช้ความคิดมากเกี่ยวกับหมู่เพื่อน นอกจากนั้นยังใช้สำหรับเพื่อท่านอีก ไม่ใช่เล่นนะ

เวลาจะไปแล้วก็ปรึกษาหารือท่าน ในวัดในวานนี้มีกิจการงานอะไรบ้าง ถ้าท่านบอกว่าไม่มีอะไร ถ้าหากว่าไม่มี กระผมมีโอกาสบ้าง กระผมก็อยากจะกราบนมัสการลาไปประกอบความพากเพียรชั่วระยะเวลา มีชั่วระยะนะ ท่านก็นิ่ง ดูอาการท่านไม่ยอมให้ไป แต่ท่านเห็นประโยชน์ส่วนใหญ่ของเราคือทางความเพียรในด้านจิตใจ ส่วนประโยชน์ภายนอกนี้ท่านก็ได้รับผลที่เราอยู่ที่นั่นท่านสะดวกสบาย ความหมายว่างั้นแหละ ที่อาการท่านไม่ยอมให้ไปก็เกี่ยวกับหมู่กับเพื่อน แต่ที่ให้ไปนั้นก็ถือว่าท่านเห็นประโยชน์ส่วนใหญ่ของเรา ตกลงท่านก็ว่า จะไปทางไหนล่ะ คิดว่าจะไปทางนั้นๆ เอ้อ ที่นั่นดี ท่านเห็นหมดแล้วนี่ พูดที่ไหนท่านเห็นหมดแหละ เอ้อ ที่นั่นดีนะ แล้วไปก็องค์ นี้ละตอนท่านขึ้นทุกทีเลยนะ

พระเณรนั่งฟังเวลาเรากราบปรึกษาหารือท่าน แล้วจะไปก็องค์ละ ไปองค์เดียว ท่านคึกคักขึ้นเลย เอ้อ ท่านมหาไปองค์เดียวนะ ใครเหล่านี้อย่าไปยุ่งท่านนะ นั่น ใครจะไปยุ่ง ก็ร่วมโพธิ์ใหญ่อยู่นั้น ใครอย่าไปยุ่งท่านนะ ท่านมหาไปองค์เดียว ว่างั้นเลย อย่างนี้ทุกครั้ง ถ้าเราลาว่าไปองค์เดียวท่านเสริมทันทีเลย เพราะเวลากลับลงมาท่านก็รู้ เวลาอยู่ในวัดท่านก็รู้เอง เกี่ยวข้องกับพระกับเณรทั่ววัดวา ท่านก็ทราบว่าจะไปจากไหนถ้าไม่ไปจากเราดูพระดูเณรอะไรนี้ เพราะเราต้องรอบคอบเต็มกำลังของเรา เกี่ยวกับหมู่เพื่อนที่จะปฏิบัติต่อพ่อแม่ครูจารย์ ไม่ให้ระเกะระกะ ทุกอย่างเราคอยแนะนำสั่งสอนตลอดเลย เวลาเราไปอาจจะมีการระเกะระกะท่านเห็นละซิ ตอนเราอยู่เป็นยังไง ตอนเราไปแล้วเป็นยังไง ท่านจะสังเกตดูอันนี้ เพราะฉะนั้นอาการท่านจึงมีลักษณะไม่ยอมให้ไป แต่ท่านคิดเห็นประโยชน์ส่วนใหญ่ของเรา ท่านก็ต้องยอมรับ เป็นอย่างนั้น

เวลาหากลับมาหาท่านที่ไร่นี้มีแต่หนังห่อกระดูก เนื้อไม่มี ทั่งๆ ที่หนุ่มน้อยอยู่นะ ท่านก็ดูแล้วนี่ แสดงว่ามันเอาสุดกำลังความสามารถของมัน ความหมายคงว่างั้น มาที่ไรมีแต่หนังห่อกระดูกลงมาๆ ผอมโซ เหมือนคนแก่อายุได้ร้อยกว่าปีนั่นนะ มาหาท่านที่ไรเป็นอย่างนั้น ไม่ได้เคยมาด้วยความเปล่งปลั่งเนื้อหนังสมบูรณ์นะ ไม่มี มีแต่มาแบบนั้นๆ ทุกครั้งท่านก็เห็นอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเวลาไปท่านจึงให้ไปองค์เดียว นี้ละเราจึงไปแต่องค์เดียวๆ ถ้าไปสองก็เป็นน้ำไหลบ่า รับผิดชอบกันภายในลึกๆ สัจชาติญาณ เกรงใจกันบ้างอะไรบ้าง เช่นอย่างองค์หนึ่งอดไม่ฉันทเสีย องค์หนึ่งถ้ายังฉันทอยู่รู้สึกจะเป็นอะไร องค์นั้นก็อดติดตามอย่างนี้ มันก็เป็นความเกรงใจกันอยู่ลึกๆ

ถ้าเราไปองค์เดียวสำหรับเราแล้ว เราคนเดียว นั้นเท่านั้น อยากรู้ก็ได้ ไม่อยากจู้ก็ได้ ก็วันก็ตาม เป็นเรื่องของเราคนเดียวตลอดเลย นี่เป็นความสะดวก ไปที่ไหนเป็นความเพียรตลอด ไม่ว่าจะเดินทางจากที่นี่ไปที่นั่น จากนี้ไปที่นั่นเดินทางทั้งหมดทั้งนั้นเลย เป็นความเพียร ไม่ได้คิดว่า วันนี้อัดความเพียร ด้วยความเพียร อย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี สติตั้งติดกับจิต พินิจพิจารณาตลอด เป็นเดินทางตลอดสายทางที่เราเดินไปถึงหมู่บ้านนั้น ๆ ไปถึงแล้วก็ไม่ได้วิตกวิจารณ์ว่าเราขาดความเพียรที่ไหน วันนี้เราเดินทางความเพียรด้วยไม่มีเป็นความเพียรตลอดเพราะเดินคนเดียว ไปหากว่ามันเหน็ดเหนื่อยก็แวะพักกลางวันสักครู่หนึ่ง จากนั้นก็ไปต่อ มีแต่ความเพียรตลอด

นี่ละที่ว่าไม่อยากไปกับหมู่กับเพื่อน คือเราไปคนเดียว เป็นตายอะไรอยู่กับเราหมด อยากขบอยากจู้วันได้ทั้งนั้น ไม่อยากจู้ก็วันก็ได้ จะไปไหนมาไหนอยู่คนเดียวสติกับจิตอยู่ด้วยกันตลอด ๆ นั้นฟังซิท่านทั้งหลายประกอบความเพียร นี่เราทำมาอย่างนั้นไม่ได้มาไม่เลย ๆ ไปที่ไหนเป็นความเพียร ตื่นขึ้นมาปั๊บจับปั๊บเลยซัดกัน นี่พูดถึงเรื่องความเพียรฆ่ากิเลส ตั้งแต่วันออกปฏิบัติ ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์มั่นอย่างถึงใจแล้วนั้นละ เต็ดขาดมากนะ ไปหาท่าน ท่านพูดเด็ดมากนะคำพูดของท่าน ผาง ๆ เลย เราก็ฟังอย่างถึงใจ พอได้ลงใจเรียบร้อยแล้วที่นี้เอาละ นั้นหมายความว่าใส่กันเลยละ ความเพียรจึงไม่มีการลดหย่อน เพราะเหตุนี้เองเรื่องภาระงานอะไรมาอยู่กับเราไม่ได้เป็นอันขาด ไม่ยุ่งประชาชนอะไรไม่ยุ่ง ยุ่งไม่ได้ ไปอยู่คนเดียว ๆ ตลอด

ไปก็ไปหาอยู่บ้านเล็กๆ น้อยๆ สี่หลังคาเรือน ห้าหลังคาเรือน พอได้อาศัยเขากินวันหนึ่ง ๆ ถ้าไปที่ไหนมีคนรุมออกมาหา โอ๊ย บ้านนี้ไม่เป็นท่าแหละ คือคนจะมายุ่ง ความเพียรจะขาด ความหมายว่านั่น พักแล้วก็ผ่านหนีเลย ไปหาอยู่ที่ขาดแคลน จะว่าให้เขารุขมาช่วยก็ได้ เขามีอะไรเขาก็ให้ทานตามเรื่องของเขา เราก็ไปหาที่เขานั้น เพราะฉะนั้นการบิณฑบาตได้อะไรมาไม่สนใจนะ พอยังอัตภาพให้เป็นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้นเอง เรื่องข้าวเปล่า ๆ ไม่ต้องพูดแหละ ประหนึ่งว่าเป็นประจำ ข้าวเปล่า ๆ ได้อะไรมานิดหน่อยเท่านั้นพอ บางวันไม่มีอะไรเลยมีแต่ข้าวเปล่า ๆ ฉนั้น ข้าวเปล่า ๆ ที่เศษเหลือก็เอาออกไว้ให้กระจอนกระแตอยู่ตามข้างทางที่พักของเรา เอาไปไว้ที่พวกขอนไม้อะไร ๆ ไปวางไว้เขาก็มากิน เอาไปวางที่นั่น ๆ ให้เขามากิน ความเพียรตลอดเลย ไม่มีงานใดมายุ่ง ให้มีแต่งานจิตกับสติกับความเพียรซัดกันอยู่ตลอดเวลา เรียกว่าไม่มีที่จะเสียทำอะไรให้หน้าทีการงานยุ่งเหยิง วุ่นวายอะไรมายุ่ง มีแต่ความเพียรอย่างเดียว ๆ

ตั้งแต่ไปอยู่กับท่านจนท่านมรณภาพนี้ ความเพียรที่ว่าเด็ดมากตั้งแต่วันออกปฏิบัติ ก็เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม เต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ส่วนอาหารนี้เป็นพื้น อดอาหารเป็นพื้น สำหรับเรา เพราะการอดอาหารมันเสริมความเพียรได้ดี สติเป็นสำคัญ อดอาหารไปนานเท่าไรสติยิ่งดี ๆ เด่น ๆ ธาตุชั้นธมน์อ่อนมากก็รู้ แต่ทางด้านจิตใจมันเข้มแข็ง ๆ ก็รู้ ทีนี้เรามาหาเพื่ออรรถเพื่อธรรม เพื่อทางด้านจิตใจ เราไม่ได้มาหาเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้นธ เพราะฉะนั้นอดอะไรก็ทนเอา เราฉันเมื่อไรมันก็อึดเมื่อนั้น กำลังได้มาทันที แต่เรื่องกำลังของใจนี้ได้ยากนะ ขึ้นยากมาก เพราะฉะนั้นจึงต้องได้พยายามพยุกันเต็มเหนี่ยว ๆ เราจึงได้อดอาหารเป็นพื้น จนกระทั่งท้องเสียเลย นั่นละท้องเราเสีย เสียเพราะอดอาหาร ไม่ใช่อะไรนะ ไม่ค่อยกินแหละ

ถ้าพูดถึงเรื่องประโยชน์ความเพียรก็ทุกข์แสนสาหัส เอ้า สมมุติว่าให้ทำความสมัครใจเอาผลจะได้เท่ากันอย่างนี้ เอานี้ไปติดคุกติดตะรางเป็นคนขี้คุกเสีย อันนี้เป็นพระให้ไปประกอบความพากเพียรฆ่ากิเลส อันนี้ส่งเข้าเป็นนักโทษในเรือนจำ จะเอาทางไหน จะโดดเข้านักโทษในเรือนจำเลย เป็นนักโทษ เพราะเป็นนักโทษนั้นงานการไม่ได้หนักหนาอะไร กินก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปกิน ไม่ตาย ทำงานก็ทำด้วยข้อบังคับ จักดอกเหลาดอกวันหนึ่งได้สี่ห้าเส้น เพื่อฆ่าเวลาให้หมดไปแล้วจะได้พ้นจากคุก เขาทำงานเขาก็ทำอย่างนั้น สักแต่ว่าทำ ไม่ได้เป็นความตั้งอกตั้งใจ บีบบังคับกันด้วยความเต็มใจเหมือนเราประกอบความพากเพียร ประกอบความพากเพียรนี่จะเป็นจะตายจริง ๆ ทุกข์มากกว่านักโทษในเรือนจำ เพราะฉะนั้นถึงว่าให้สมัครเอา ผลจะได้เท่ากัน คนหนึ่งไปเป็นนักโทษ คนหนึ่งไปประกอบความเพียร จะเอาทางไหน เราจะโดดเข้าเป็นนักโทษทันที ความเพียรนี้หนักมาก ว่างั้นนะ

แทนที่เราจะรังเกียจนักโทษไม่รังเกียจนะ เพราะเรื่องความสมบุกสมบัน ความหนัก ความลำบากลำบากนี้มากที่สุดคือการประกอบความพากเพียร แต่มันเป็นด้วยความสมัครใจของเรา ถึงจะทุกข์มากขนาดไหนก็ทนเอา ๆ นี่ละที่ประกอบมา เรื่องสติสำคัญมาก จึงได้ยกมาพูดเสมอเรื่องสติ เราดำเนินมาแล้วทั้งนั้นที่ว่านี้ ดำเนินมาตลอด ๆ ด้วยสติ สตินี้เป็นพื้นฐาน ถ้าสติดีอยู่ กิเลสจะมีมากมีน้อยแสดงตัวออกไม่ได้เพราะสติบังคับ สติดีเพราะอะไร ก็ผ่อนอาหาร อดอาหาร สำหรับนิสัยเราถูกทางอดอาหาร มันก็ต้องอดอาหารเพื่อสติดีขึ้น ๆ เข้มแข็งขึ้น ถ้าหากเราขบเราฉันอึดหน้าสำราญ สตินี้ผิด ๆ พลาด ๆ ล้ม ๆ เหลว ๆ ไม่เป็นท่า

ร่างกายมันธาตุชั้นธ ฉันท่าไรก็ได้ยากอะไร แต่จิตใจที่ประกอบด้วยสติ สติไม่ดี ความเพียรไม่ดี จึงต้องหนักทางอดอาหารเพื่อสติดีขึ้น ๆ ตลอดเลย นี่เป็นด้วยความสมัคร

ใจ เรื่องทุกข์ๆ ยอมรับว่าทุกข์ อดอยากจะเป็นจะตาย หายใจแหม่วๆ อยู่บนภูเขา อยู่ตาม ถ้ำตามภูเขา เราพิจารณานี้บางทีกิเลสมันเกิดเหมือนกัน ชาวโลกเขาอยู่สะดวกสบาย เรา มันเป็นอย่างนี้ถึงได้มาฝึกกรรมานนี้ มันหมดคุณค่าหมดราคาเอาเสียจริงๆ แล้วเหอ จึง ได้มาเป็นเศษมนุษย์อยู่ในภูเขาอย่างนี้ นี่กิเลสเกิดนะ มันเกิดขึ้นมาอย่างนี้มันจะทำให้เรา อ่อนแอ ทีนี้มันแก้กันปั๊บเลยนะ ผ่านไปได้สบาย เหยียบหัวมันไปเลยๆ นี่ละกิเลสเกิด ธรรมเกิด กิเลสเกิดแบบนี้ ธรรมเกิดแบบนี้แก้กันไป มันก็ผ่านไปได้ๆ

พูดถึงเรื่องความเพียรเวลานักต้องหนักอย่างนี้ก่อน นักจนกระทั่งธรรมะมีกำลัง ขึ้นๆ ทีนี้ธรรมะช่วยตัวเองได้ เรื่องกิเลสเบาบางๆ ธรรมะหนักขึ้นๆ ทีนี้ความเพียรกล้าแข็ง ขึ้นเรื่อย ต่อไปก็เลยกลายเป็นความเพียรอัตโนมัติ หมุนเป็นเองไปเลย เมื่อได้รับการบำรุง ส่งเสริมจิตใจเรา กิเลสมันบีบบีบไฟอยู่ที่นี่ จิตโผล่ขึ้นมาไม่ได้ ทีนี้เวลาความเพียรเข้าไป เหมือนกับเบิกกิเลสออก จิตใจก็ค่อยสว่างขึ้นมาๆ ความสงบไม่เคยมีก็มี ความเย็นใจมี เดี่ยวความสง่าผ่าเผย ความแปลกประหลาด ความอัศจรรย์เป็นอยู่ในจิตจะเกิดขึ้นๆ เมื่อ เปิดกิเลสให้เบาบางลงไปๆ จนกระทั่งถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ นี่เรียกว่ารู้การรู้งานแล้ว เมื่อรู้การรู้งานแล้วมันก็หมุนของมันไปเลย

ทีนี้เรื่องที่ว่าความขี้เกียจขี้คร้านท้อแท้อ่อนแอไม่มี ลงถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว หมุนตลอดเลย สังขารร่างกายอ่อนแอไม่อ่อนแอไม่สำคัญ สำคัญที่จิตหมุนตลอดที่จะให้ หลุดพ้นจากทุกข์โดยลำดับลำดับ ประหนึ่งว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยมๆ หากเป็นธรรมชาติใน จิตใจของผู้ประกอบความเพียร เห็นโทษของกิเลสทั้งหลายนี้เห็นมากขนาดไหน เห็นคุณค่า ของธรรมที่จะพาหลุดพ้นมากขนาดนั้น ทีนี้มันก็อยู่ไม่ได้ซิ มันก็หมุนของมันตัวๆ ถึงขนาด ไม่ได้หลับได้นอน ต้องบังคับให้หลับให้นอนหนึ่ง บังคับให้เข้าสู่ความสงบคือสมาธิ เพราะ มันทำงานมากเกินไป มันบอบช้ำภายในหัวอกนี้แหละ เหนื่อยหมดนะหัวอก หนึ่งเข้าสู่สมาธิ จิตพักสงบ เรียกว่าพักงาน สองพักให้หลับ บังคับเอานะ ทั้งนอนทั้งบังคับให้เข้าสู่สมาธิ ต้องบังคับ

เพราะจิตนี้มันผาดโผนในการต่อสู้กับกิเลส เป็นขลุมนุ่นวายตลอด เหมือนหนึ่งว่า นักมวยเข้าวงในกัน ไม่ได้คิดถึงเวลาเวลา ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อไหร่เลย มีแต่หมุน กันตลอด อันนี้มีกำลังมาก ถึงขนาดที่จะเข้าสู่สมาธิมันยังไม่ยอมเข้า จะหลับนอนมันก็ไม่ ยอมนอน มันทำงานไม่หยุด นี่เรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ จนกระทั่งได้วิตถกวิจารณ์เจ้าของ เอง เพราะอันหนึ่งเป็นความคาดความคะเน อันหนึ่งเป็นหลักความจริงที่ปรากฏขึ้นกับใจ ของเราเอง เวลาตะเกียกตะกายในความพากเพียรมันก็ทุกข์ลำบาก ทั้งความขี้เกียจขี้คร้าน

ท้อแท้ก่อนแอมันก็เริ่มเข้ามา ทางนี้ก็ขึ้นไปไล่กันไป ปลอดภัยกันไป เออ เวลานี้กำลังลำบากลำบาก ยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ ต้องล้มลุกคลุกคลานไปบ้างเป็นธรรมดาแหละ แต่เวลามีกำลังใจแล้ว การงานเหล่านี้จะค่อยเบาไปๆ ปลอดภัยตนเอง

ทีนี้เวลาทำลงไปๆ แล้วมันไปถึงขั้นนั้นละ ขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ แล้วก็หมุนกลับเข้ามาหาที่เราคิดอย่างนี้ มันเข้ากันไม่ได้ ที่ว่าเวลาจิตใจมีความละเอียดลออเท่าไร การงานยิ่งจะเบาไป ความสะดวกสบายก็ยิ่งจะสบายไป มันไม่เป็นความจริง นั่น คือได้ธรรมดาธรรมมากเท่าไรๆ มันก็ยิ่งเห็นโทษแห่งกองทุกข์ในวิภวามมากเท่านั้นๆ และเห็นคุณค่าของธรรมที่จะพาให้หลุดพ้นมากเท่านั้น ทีนี้มันอยู่ไม่ได้ นั่นละสติปัญญาอัตโนมัติ เลยไม่รู้จักหลักจักนอน ทีนี้ไม่ทราบว่าจะเวลาไหนว่าง ไม่มี มีแต่หมุนอยู่อย่างนี้ มันก็คิดย้อนหลัง อ้อ แต่ก่อนเราประกอบความพากเพียรตะเกียกตะกาย ก็เลยปลอดภัยตัวเองว่าเป็นอย่างนั้นๆ ให้พยายามไปเถอะ เวลาที่มีทุนมีรอนมีธรรมขึ้นภายในใจแล้วมันจะค่อยสะดวกสบายไป นี่มันสะดวกอะไร มันหมุนของมันทั้งคืนไม่ได้หลับได้นอน นี่มันก็รู้

อันนี้มันเป็นเองเป็นปัจจุบัน อันนั้นเราคาดเฉยๆ เวลาจิตละเอียดเข้าไปแล้วจะสบายไปเรื่อยๆ อย่าฝันว่ามันจะเลยนะ ถ้ากิเลสไม่ขาดจากหัวใจเมื่อไรไม่ถอยกันเลย ถึงขั้นไม่ถอย ถอยไม่ได้นะ ที่จะให้หลุดพ้นจากกิเลส มีแต่เอาตายเท่านั้นเอง ที่จะให้ถอย ถอยไม่ได้ นี่สติปัญญาอัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติแล้วก็ป็นมหาสติ มหาปัญญา เชื่อมโยงถึงกัน มีแต่หมุนตลอดเลย หมุนละเอียดเข้าไปๆ ซึมซาบเข้าไป จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงจากจิตใจโดยประการทั้งปวงแล้ว สติปัญญาอัตโนมัติที่หมุนตัวเป็นเกลียวทั้งวันทั้งคืนไม่ได้หลับได้นอนอะไรๆ นั้น เหมือนเราจับเครื่องมือทำงานปู้ปั้งๆ พองานเสร็จแล้วมันก็ปล่อยกันเอง

อันนี้สติปัญญาที่เป็นอัตโนมัติหมุนตัวเป็นเกลียว พอกิเลสขาดสะบั้นลงไป เรียกว่างานฆ่ากิเลส พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปก็เรียกว่างานเสร็จแล้ว แล้วงานที่หมุนตัวเป็นเกลียวนี้หยุดเองนะเป็นอัตโนมัติ ไม่ต้องบังคับ หายหมดเลยงาน ทีนี้สุขหรือไม่สุขรู้อเอง อ้อ นี่แหละท่านว่า วุสิต์ พุรหมุจริย กต กรณีย นานปริ อิตถตตยาตติ ปชานาติ การประพฤติ พรหมจรรย์ได้อยู่จบสิ้นลงไปแล้ว งานที่ควรจะทำคือการฆ่ากิเลสได้ทำเรียบร้อยแล้ว งานอื่นที่จะทำให้งี้กว่านี้ไม่มี นั่นหมด อันนั้นแหละหยุดได้เลยที่นี่ เรียกว่าหมดงาน ตั้งแต่บัดนั้นพระอรหันต์ไม่เคยมีที่จะไปหาฆ่ากิเลสตัวนั้นตัวนี้อีก ตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งนิพพาน กิเลสไม่มี เหตุไม่มี ผลคือทุกข์ก็ไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง คุ่มค้ำกับความเพียรของเราที่ตะเกียกตะกายมาแทบเป็นแทบตาย คุ่มค้ำ พิจารณาย้อนหลังภูมิใจ นั้น

ที่นี้จะพิจารณาข้างหน้ามันก็ไม่มีอะไรจะพิจารณา อดีตผ่านมาแล้วก็รู้กันมาหมดแล้วปล่อยกันหมดแล้ว อนาคตที่จะเป็นไปข้างหน้า ปัจจุบันนี้ก็บอกชัดเจนแล้วขาดสะบั้นไปหมดแล้ว ไม่มีอดีต อนาคต ปัจจุบันก็ไม่มี เพราะเป็นสมมุติทั้งมวล นั่นธรรมชาติมันไม่ใช่สมมุติ นั่นการประกอบความพากเพียร

เพราะฉะนั้นเราจึงได้เตือนพระอยู่เสมอๆ ทำการงานอะไร เช่นเราช่วยชาตินี้ การหนักแน่นในทางด้านธรรมะเกี่ยวกับพระกับอะไรเหล่านี้ เราไม่เคยลดละนะ ต้องเตือนต้องสอนเน้นหนักตลอดเวลา เพราะอันนี้เป็นงานที่เลิศเลอสุดยอด งานเหล่านั้นก็งานนอกๆ นานาไปไม่ค่อยหนักแน่นอะไรนัก งานทางด้านจิตตภาวนาสาคัญ ถ้าผ่านไปได้แล้วเป็นอย่างนั้นเลยตลอดอนันตกาล นิพพานเที่ยงก็คืองานสำเร็จแล้ว นั่นแหละงานฆ่ากิเลสสำเร็จแล้ว กงจักรที่กิเลสพาทมนก็ไม่มี ขาดสะบั้นไปหมด นี่เรียกว่างานเสร็จสิ้นแล้ว เอาละว่าจะไม่พูดอะไรมากนักมันก็ไปแล้วถึงสถานีไหนก็ไม่รู้ เอาละหยุดๆ มีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ ก็ พ.ร.บ.สงฆ์ที่คณะลูกศิษย์หลวงตาเสนอแก้ไข พร้อมด้วย ส.ส.๗๐ คนครับ แล้วก็ฝ่ายศูนย์พิทักษ์ออกมาคัดค้าน

หลวงตา เอาละ เราชี้แจงอยู่กับมัน ศูนย์พิทักษ์พิทักษ์ พวกนี้พวกศูนย์ทำลายพวกศูนย์ก่อวินาศกรรม ศูนย์ทำลายคือพวกนี้เอง มันตั้งเพราะๆ ว่าศูนย์พิทักษ์ พิทักษ์อะไร ศูนย์ก่อวินาศกรรมศูนย์ทำลายศูนย์มหาภัย ว่าอย่างนี้ถูกต้องดี เพราะมันออกมาแ่งไหนๆ ต้องได้ปิดกันตลอดๆ มันมีแต่กาฝากมหาภัยทั้งนั้น แล้วจะรับไว้ได้อย่างไร? แ่งใดมุมใดที่ขึ้นมาพอจะนำมาพิจารณาให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือศาสนามันไม่มี มีแต่ทำลายๆ จึงเรียกว่ากาฝาก ไม่มีประโยชน์อะไรแต่โทษเต็มตัว เข้ามากลุ่มรวมจะเผาศาสนา ทางผู้รักษาศาสนามีอยู่ว่ายังไง ก็ปิดออกๆ ตลอด ที่เราทำอยู่เวลานี้ พระสงฆ์องค์เจ้าทางภาคอีสาน ฝ่ายปฏิบัติท่านได้อยู่เมื่อไร ท่านจะตาย เพราะปิดอันนี้แหละ พวกกาฝากมหาภัยเรียกว่าศูนย์พิทักษ์พิทักษ์ มันศูนย์ก่อวินาศกรรม ศูนย์ทำลาย ศูนย์มหาภัยอยู่ศูนย์นี้ ฟังให้ชัดเจนทุกคน เอาธรรมเข้ามาจับซิ หาเรื่องใส่กันหาอะไร นี่เอาธรรมเข้ามาจับ มีตั้งแต่มหาภัยทั้งนั้น ออกมาแ่งไหนๆ ชัดกับธรรมชัดกับวินัยๆ ซึ่งเป็นหลักแห่งความสงบสุขของส่วนรวมทั้งนั้นทีเดียว จึงต้องได้เอากันอย่างหนักๆ ก็มีเท่านั้นละ นอกนั้นก็ไม่มีอะไรนะ เท่านั้นเราหยุดละไม่เอา

อู๋ เราจำคาญจริง ๆ นะ ไอ้เรื่องเปรตพวกผีทำลาย มีแต่พวกเรียนมาก ๆ ทั้งนั้น มันเอากิเลสเข้าไปใส่หมด เอาไฟเอาไฟเข้าไปใส่ในหลักวิชาเรียน เรียนธรรมก็เป็นเครื่องมือของกิเลสไปหมดเลย นำทุเรศนะ

ฟัง ยอดผู้มาปฏิบัติธรรม หรือมานอนเสื่อแตกหมอนแตกก็ไม่รับรอง ผู้ชาย ๔ คน ผู้หญิง ๒๘๓ คน ยอดรวมทั้งหมด ๒๘๗ คน หมอนแตกไปก็ลูก เสื่อขาดไปก็ผืน ทรายไม่ได้ให้ไปพิสูจน์เอง เท่านั้นแหละพอ

โยม หลวงพ่อชา หนูลากลับกรุงเทพฯ ค่ะ

หือ ลากลับกรุงเทพฯ เหรอ เออๆ กลับไป สวัสดิ์นะ แล้วพากันไปหาเที่ยวหา เสาะหาทองมาไหลซึมเข้าคลังหลวงนะ ให้ได้คนนั้นเล็กคนนี้น้อยค่อยซึมเข้าอย่างนี้ละ ไหลซึมเข้ามาเรื่อย คลังหลวงของเราจะได้เพิ่มขึ้นๆ คือถ้าไม่มีเวลานี้แล้วจะไม่ได้เลย เราคิดหมดแล้วจึงได้เปิดปากออกมาเรียนให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายทราบ ชาติของชาติไทยเรายังดี อยู่ๆ ก็ได้ทองคำมาเท่านั้นแล้ว เมื่อได้นี้แล้วไม่ควรที่จะนอนใจ เพราะในคลังหลวงของเราทองคำยังขาดอยู่มาก

เราจึงถือโอกาสอันนี้ เมื่อได้ส่วนใหญ่ที่เราต้องการได้สมมักสมหมายแล้ว ควรจะได้ สิ่งทีปลื้มก้อยคือทองคำซึมซาบเสริมเข้าไปๆ ในเวลานี้ ซึ่งเป็นเวลาสมควรมาก ถ้าเลยจากนี้แล้วจะไม่ได้ เอ้า พยายามไป จะเป็นแบบฝนพรำก็ได้ฝนตกก็ได้ เราพอใจทั้งนั้น จะเป็นแบบฝนพรำเบาๆ ปรอยเบาๆก็ได้ ฝนพรำก็ได้ฝนตกก็ได้ ลูกเห็บลงทั้งลูกก็ได้ มันก็ลงในทะเลหลวงของเราคือคลังหลวงนั่นแหละ ให้พร

งานศพท่านอาจารย์เจี๊ยะ ยังไม่กำหนดเผาแน่เหรอ (เขาคาดคะเนว่า เหาวันที่ ๑๘ ธันวาคม แต่ยังไม่ลงตัวร้อยเปอร์เซ็นต์นะครับ) ถ้าหากว่าแน่นอนแล้วก็เอาเรื่องของเราใส่ปุ๊บเลย ท่านกำหนดอย่างนั้นนะ เข้าใจเหรอ ศพอาจารย์เจี๊ยะ ใครๆ ก็กำลังจะลงจุด วันที่ ๑๘ ธันวาคม เพราะเป็นตอนที่เราลงไปกรุงเทพฯ พอดี เราก็กำหนดให้อย่างนั้น ธันวาคมเราก็ลงไปกรุงเทพฯ พอสิ้นปีเราก็กลับ กะว่าประมาณวันที่ ๑๘ ว่างั้น หากว่าเบื้องสูงท่านจะมีอะไรก็เป็นเรื่องของเรากำหนดวันนั้น ท่านจะทรงอนุโลมเอง ไม่มีปัญหาอะไรละ เพราะท่านก็เป็นลูกศิษย์เรา ส่วนรวมส่วนมากลงในวันนั้น

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz